

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Dalily Marečkové a JUDr. Milana Podhrázkého v právní věci **žalobce: RNDr. Ing. P. K., DrSc.**, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Praze**, se sídlem Žitná 12, 120 00 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2011, čj. 6145/11-1100-204474,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce žalobou doručenou dne 1. 2. 2012 Městskému soudu v Praze napadá rozhodnutí žalovaného označené v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Říčanech ze dne 10. 5. 2011, čj. 128961/11/059911205211. Tímto rozhodnutím (platebním výměrem) správce daně vyměřil žalobci na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009 daň ve výši 0 Kč a daňovou ztrátu ve výši 50.000 Kč.

Usnesením ze dne 28. 2. 2012, čj. 10 Af 4/2012-15, Městský soud v Praze věc postoupil zdejšímu soudu jako soudu místně příslušnému.

Žalobce v rámci žaloby předně namítá, že žalovaný při stanovení daně vycházel z nesprávných a zkreslených údajů poskytnutých mu Policií ČR, Správou Středočeského kraje, získaných z neoprávněně zabavených písemností, počítačů a paměťových nosičů při nezákonné domovní prohlídce; žalobci bylo znemožněno prokázání údajů správných. Místní šetření správce daně u Policie ČR je tak zatíženo nezákonným postupem a použitím pouze vybraných údajů. Podle žalobce nebylo přihlédnuto k časové souvislosti a ztráta za uplynulá období, která se logicky přenáší do následujících daňových období, nebyla vůbec zohledněna. K tomu žalobce dodává, že dodatečné prokazování jednotlivých daňových plnění za minulá zdaňovací období znemožňuje postup Policie ČR, která se brání porizení seznamu dokladů, které mají být žalobci vráceny. Žalobce se proto soustavně obracel na policejní presidium se žádostí o součinnost při vrácení zabaveného účetnictví, přičemž existenci účetnictví v nezákonně zabavených dokumentech policejní presidium potvrdilo. Jak dále žalobce uvádí, žalovaný nezákonně neakceptoval řádně přiznanou daňovou ztrátu ve výši 8.915.327 Kč. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného, stejně tak jako jemu přecházející rozhodnutí správce daně.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí. K tomu dodal, že správce daně v daném případě stanovil daňovou povinnost na základě provedeného vytýkácího řízení zahájeného výzvou k odstranění pochybností o údajích uvedených v daňovém přiznání, které žalobce podal za zdaňovací období roku 2009. Žalovaný tak postupoval v souladu s platnými právními předpisy. Při rozhodování hodnotil důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti, přičemž přihlížel ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. S ohledem na výše uvedené navrhl zamítnutí žaloby.

Při jednání u soudu žalobce předložil soudu kopii rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, čj. 2 Afs 42/2012-30, v němž tento soud rozhodl o zrušení platebních výměrů správce daně na daň z přidané hodnoty žalobce za období prosinec 2006 – prosinec 2007. Tyto platební výměry podle žalobce trpí obdobnou vadou, jako platební výměr v projednávané věci, která spočívá v neúčinném doručení platebního výměru žalobci. V této souvislosti soud předložil kopii plné moci ze dne 5. 9. 2005 pro doručování písemností od správce daně pro L. P., jak dodal, písemnosti od správce daně mu tak byly nesprávně doručeny. K dotazu soudu žalobce připustil, že podepsal plnou moc i pro Mgr. S. (muselo jich být s ohledem na praxi správce daně dokonce několik desítek), ovšem správce daně tomuto zástupci nesprávně doručoval, přestože mu žalobce asi v roce 2010 oznámil, že Mgr. S. se již stal soudním exekutorem a nemůže jej již zastupovat. K dotazu soudu následně žalobce uvedl, že byl vždy řádně zastoupen a není pravdou, že by nereagoval na výzvy správce daně. K věci samé dodal, že v roce 2008 vykazoval ztrátu 9.000.000 Kč; není možné, aby se taková ztráta během jednoho roku „ztratila“. Proti takové ztrátě současně není žádná příjmová položka, proto označil údaje správce daně za nesprávné a zkreslené. Daňová ztráta ve výši téměř 9.000.000 Kč je výdaj za nákup polokrystalického křemíku a křemíkových substrátů pro výrobu polovodičových prvků; faktury za nákup těchto věcí obsahuje účetnictví za rok 2008.

Žalovaný k dotazu soudu uvedl, že v řízení bylo jednáno s Mgr. H. S. jakožto zástupcem žalobce (k čemuž přiložil kopii jedné z plných mocí žalobce pro Mgr. S.). Žalovaný současně předložil kopii plné moci žalobce pro Ing. K. ze dne 24. 5. 2010

k zastupování při místním šetření za rok 2009. Žalobcem předložený rozsudek Nejvyššího správního soudu podle žalovaného nesouvisí s tímto řízením, neboť žalobce zastupovaly jiné osoby a nedostatek doručení nenamítaly.

Ze správního spisu v dané věci zjistil soud pro projednávanou věc následující podstatné skutečnosti:

Z daňového přiznání žalobce k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009 podané u správce daně dne 17. 3. 2010 plyne, že žalobce zde uvedl údaj „– 8.915.327“, a to na ř. 36a (Dílčí základ daně ze závislé činnosti podle § 6 po vyněti), na ř. 41a (Úhrn dílčích základů daně podle § 7 až § 10 zákona po vyněti), na ř. 42 (Základ daně) a na ř. 44 (Uplatňovaná výše ztráty). Dílčí základ daně podle § 6 uvedl ve výši 0 (ř. 34) a dílčí základ daně podle § 7 uvedl taktéž ve výši 0 (ř. 36a). V rámci přílohy č. 1 k tomuto daňovému přiznání (Výpočet dílčího základu daně z podnikání a z jiné samostatné výdělečné činnosti) pak uvedl příjmy ve výši 0 (ř. 101), výdaje ve výši 50.000 Kč (ř. 102) a dílčí základ daně (ztrátu) ve výši – 50.000 Kč.

Správce daně výzvou k odstranění pochybností ze dne 6. 4. 2010, čj. 50554/10/059911205211, žalobce vyzval, aby mimo jiné „*předložil originály dokladů o příjmech ze závislé činnosti vykonávané v zahraničí od všech zaměstnavatelů a prokázal správnost úhrnu vyňatých příjmů ze zdrojů v zahraničí dle § 6 odst. 14 Zákona o daních z příjmů, který je uveden na řádce 36a daňového přiznání ve výši 8.915.327 Kč (...) a předložil daňovou evidenci výdajů*“. Na tuto výzvu žalobce nereagoval.

Jak vyplývá ze Sdělení o výsledku a ukončení postupu k odstranění pochybností ze dne 13. 4. 2011, čj. 106174/11/059930201205, na základě telefonického spojení se zástupcem žalobce pro doručování (Mgr. S.) správce daně zjistil, že žalobce udělil plnou moc k zastupování v daňovém řízení Ing. J. K. S tímto zástupcem proto správce daně uskutečnil jednání dne 26. 5. 2010, dne 14. 6. 2010 a dne 25. 8. 2010 (protokoly z těchto jednání však nejsou součástí správního spisu). Při těchto jednáních podle výše označeného Sdělení zástupce žalobce uvedl, že nemá v držení žádné účetní doklady ani výstupy z účetní evidence žalobce za zdaňovací období roku 2009, pouze kopii daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009 a přílohu k účetní uzávěrce sepsanou žalobcem (tato příloha je součástí správního spisu a je v ní mimo jiné uvedeno „*ZTRÁTA CELKEM – 8.915.327 Kč*“); současně předložil správci daně příjmový doklad ze dne 25. 2. 2009 na částku 50.000 Kč od žalobce za „*úhradu právních služeb*“. V rámci jednání konaného dne 25. 8. 2010 pak „*podle sdělení zástupce daňového subjektu Dr. K. nepovažoval za nutné ... doklady zástupci předat, a ten je tedy nemohl ověřit a doložit správnost údajů u vedených v daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2009. Na závěr jednání zástupce ... uvedl, že za současného stavu věci se situace jeví jako neřešitelná.*“ Návrh na pokračování v dokazování ani návrh na provedení dalších důkazních prostředků žalobce na základě tohoto sdělení nepodal.

V odvolání ze dne 28. 6. 2011 proti rozhodnutí správce daně ze dne 10. 5. 2011, čj. 128961/11/059911205211, kterým mu byla vyměřena na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009 daň ve výši 0 Kč a daňová ztráta ve výši 50.000 Kč, žalobce pouze uvedl, že „*předmětný výměr obsahuje nesprávně vyměřenou daňovou ztrátu*“. Na základě výzvy správce daně k odstranění vad odvolání žalobce dne 19. 8. 2011 doplnil „*označení důkazních prostředků: Přiznání k dani z příjmů FO za rok 2009, 2008, 2007, 2006, 2005, 2004, 2003, 2002. Přiznání k dani z přidané hodnoty za rok 2008, 2007, 2006, 2005,*

2004, 2003, 2002. Účetnictví FO neoprávněně zabavené PČR + předložené daňové doklady za rok 2009.“

Z kopie plné moci předložené žalovaným u jednání (jež nebyla žalobcem u jednání jakkoliv zpochybněna) má pak soud za to, že žalobce dne 24. 5. 2010 zmocnil Ing. J. K. „*k zastupování při místním šetření za rok 2009 u místně příslušného finančního úřadu fyzické osoby RNDr. Ing. P. K.*“.

V projednávané věci soud konstatuje, že jednou z náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu jsou žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (s. ř. s.)]. Podle ustanovení § 71 odst. 2 téhož zákona pak lze rozšířit žalobu o další žalobní body pouze ve lhůtě pro podání žaloby, která činí 2 měsíce od doručení písemného vyhotovení napadeného rozhodnutí (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobce námitku týkající se řádného doručení platebního výměru vznesl až u jednání, má soud za to, že se jedná o nově vznesený žalobní bod, který byl zcela zjevně uplatněn po lhůtě pro podání žaloby, a proto se soud tímto žalobním bodem nezabýval. Soud však musí poznamenat, že proti danému platebnímu výměru brojil žalobce včasným odvoláním, z čehož je zřejmé, že tento platební výměr obdržel včas.

Soud proto přezkoumal napadené rozhodnutí toliko v rozsahu včas uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán, jakož i řízení předcházející vydání rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

V žalobě lze v dané věci identifikovat dvě stěžejní žalobní námitky. Podle první z nich žalovaný (resp. správce daně) vycházel při stanovení daně z nesprávných a zkreslených údajů, přičemž žalobci bylo znemožněno prokázání údajů správných. Podle související (druhé) námitky potom nebyla akceptována řádně přiznaná daňová ztráta žalobce ve výši 8.915.327 Kč. Před samotným věcným hodnocením těchto námitek považuje soud za nutné předeslat, že s ohledem na nabytí účinnosti zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, dnem 1. 1. 2011, probíhalo řízení, jež je předmětem přezkumu soudu, jak za účinnosti tohoto zákona (daňového řádu), tak i za účinnosti právní úpravy jemu předcházející (zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní poplatků). Z hlediska vztahu obou uvedených předpisů je podstatné především přechodné ustanovení § 264 odst. 1 daňového řádu, podle něhož „*řízení nebo postupy, které byly zahájeny podle dosavadních právních předpisů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí a práva a povinnosti z nich plynoucí se posoudí podle ustanovení tohoto zákona, která upravují řízení nebo postupy, které jsou jim svou povahou a účelem nejbližší*“.

Argumentaci žalobce, podle něhož správce daně při stanovení daně vycházel z nesprávných údajů, nemohl soud přisvědčit. Podstatné je pro danou věc především to, že předmětem přezkumu soudu (i napadeného rozhodnutí žalovaného) je daň z příjmů fyzických osob za rok 2009. Jak je z výše reprodukováného správního spisu zřejmé, v rámci celého řízení směřujícího k vydání platebního výměru v dané věci správce daně vycházel striktně z údajů, které sám žalobce v rámci svého daňového přiznání týkajícího se předmětné daně a zdaňovacího období uvedl či během vytykácího řízení prostřednictvím svého zástupce doplnil. Ze žádných jiných údajů správce daně nevycházel a námitku o „nesprávných a zkreslených“ údajích ve vztahu k této dani tak soud neshledal jako opodstatněnou. Ze správního spisu navíc nevyplývá, že by správce daně ve vztahu k danému zdaňovacímu

období a předmětné dani učinil jakékoliv místní šetření u Policie ČR a vycházel tak pouze z „vybraných“ údajů.

K další žalobní námitce pak soud úvodem konstatuje, že daňové přiznání podané žalobcem v dané věci je zcela nepochybně nutno považovat minimálně za nesprávně vyplněné. Zde soud především nemohl přehlédnout nelogické uvedení údaje „-8.915.327“ jako dílčího základu daně ze závislé činnosti po odečtu úhrnu vyňatých příjmů ze zdrojů v zahraničí na ř. 36a a rozpory mezi samotným přiznáním a jeho přílohou č. 1 (výpočet dílčího základu daně z příjmů z podnikání a z jiné samostatné výdělečné činnosti). Za těchto okolností bylo tedy zcela namístě, pokud správce daně zahájil vytykácí řízení a vyzval žalobce k odstranění pochybností v souladu s ustanovením § 43 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., podle něhož *„vzniknou-li pochybnosti o správnosti průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání nebo hlášení, popřípadě dodatečného daňového přiznání nebo následného hlášení a dalších písemností předložených daňovým subjektem, nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, správce daně ve výzvě sdělí daňovému subjektu tyto pochybnosti způsobem umožňujícím daňovému subjektu určitou odpověď a předložení důkazních prostředků. Současně správce daně vyzve daňový subjekt, aby se k těmto pochybnostem vyjádřil, zejména, aby neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil a nepravdivé údaje opravil, nebo pravdivost údajů řádně prokázal.“*

Podle ustanovení § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění účinném v době, kdy žalobce daňové přiznání podal, pak je na daňovém subjektu, aby *„prokazoval všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu správního řízení vyzván“*. Vytykácí řízení bylo v zákoně č. 337/1992 Sb. upraveno jako součást vyměřovacího řízení, vztahuje se na časový úsek po podání daňového přiznání, dokud ještě nebyla správcem daně vyměřena daňová povinnost. Smyslem vytykácího řízení je přitom odstranit pochybnosti, jež nabyl správce daně po podání daňového přiznání a jež brání tomu, aby byla daňovému subjektu vyměřena daň ve správné výši. V projednávané věci správce daně odstraňoval pochybnosti mimo jiné z důvodu zjevně nelogického uvedení údaje o daňové ztrátě v rámci daňového přiznání a nesouladu daňového přiznání a související přílohy. Žalobce byl v souladu s citovaným ustanovením § 43 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. řádně vyzván, výzva obsahovala potřebné náležitosti a uložení konkrétních povinností. Žalobce byl rovněž ve výzvě řádně upozorněn na případné následky neodstranění pochybností. Ač si tedy musel být vědom toho, že nepředloží-li správci daně žádné doklady nebo neuvede důvody proč tak nelze učinit, požadavky výzvy nenaplní, na předmětnou výzvu nereagoval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2005, čj. 5 Afs 153/2004-106, www.nssoud.cz).

Přestože při jednání u soudu žalobce výslovně tvrdil, že není pravdou, že by nereagoval na výzvy správce daně, stejně pasivní postup ve vztahu ke sporné výši daňové ztráty zvolil žalobce též v reakci na sdělení ze strany správce daně podle ustanovení § 90 odst. 2 daňového řádu, kdy mu správce daně v souladu s uvedeným ustanovením zaslal sdělení o výsledku a ukončení postupu k odstranění pochybností; ani na toto sdělení totiž žalobce nereagoval, ač byl opět řádně poučen o možnosti podat návrh na pokračování v dokazování. Soud si je vědom toho, že žalobce při jednání u soudu nepřímou zpochybnil řádné doručení všech písemností ze strany správce daně (s ohledem na plnou moc udělenou v roce 2005 L. P.), ovšem v této souvislosti nebylo možno přehlédnout, že uvedené tvrzení již v průběhu téhož jednání sám korigoval, když připustil pozdější udělení plné moci za týmž účelem též Mgr. S.. Sám ostatně potvrdil, že podle jeho názoru na všechny výzvy správce daně reagoval, přičemž je třeba zdůraznit, že pasivní zůstal žalobce i při jednání se správcem daně

prostřednictvím svého zástupce, o jehož řádném zplnomocnění k tomuto jednání není mezi účastníky sporu. Teprve v rámci doplnění svého odvolání proti platebnímu výměru (a to dokonce až na základě výzvy správce daně) žalobce označil důkazní prostředky zřejmě týkající se prokázání výše předmětné ztráty (včetně zmiňovaného účetnictví zabaveného Policií ČR), aniž by ovšem jakkoliv blíže uvedl, z jakých důvodů daňová ztráta vznikla, proč nemohla být ze základu daně odečtena v předchozích zdaňovacích obdobích, jakou má souvislost s jeho daňovým přiznáním k dani z příjmů fyzických osob za předmětné zdaňovací období a ani konkrétně neoznačil dokumenty, jež jsou součástí předmětného účetnictví a mají výši takové ztráty dokládat. Za těchto okolností má proto zdejší soud za to, že žalobce v rámci řízení před správcem daně měl dostatek prostoru k tomu tvrdit a doložit skutečnosti vztahující se k uvedené daňové ztrátě. Nejenže žalobce takové skutečnosti netvrdil ani nedoložil (a to ani prostřednictvím zvoleného zástupce), ale na příslušné výzvy žalobce vůbec nereagoval. Řízení o odvolání proti platebnímu výměru pak podle názoru Krajského soudu v Praze nemůže nahrazovat řízení o odstranění pochybností podle § 89 daňového řádu (resp. vytýkáci řízení podle § 43 zákona č. 337/1992 Sb.). Správce daně (resp. žalovaný) tak postupoval správně, pokud zohlednil pouze daňovou ztrátu ve výši, již žalobce doložil. S ohledem na výše uvedené tedy soud neshledal důvodnou ani zbývající námitku žalobce, a proto podanou žalobu zamítl.

O náhradě nákladů řízení pak rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má právo na náhradu nákladů řízení před soudem ten účastník, který měl ve věci plný úspěch. Žalovaný však náhradu nákladů řízení nepožadoval, takže mu ji soud nepřiznal.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. října 2012

Olga Stránská, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková